

baptist.dk

KOM NU VIDERE

1839-2014

150 ÅR

Nummer 1 | 2014 | 161. årgang
Udgivet af Baptistkirken i Danmark

Baptister gør en forskel i Syrien

[≡] Lone Møller-Hansen

[📍] European Baptist Federation

Der er rimelig ro i det vestlige Syrien, nord for Libanon og tættest på Middelhavet. I hvert fald i forhold til resten af Syrien. Her bor *Mazen Hamati*, som er præst i den lille baptistmenighed i Tartous og Safita. I 2003 havde menigheden fået et kald gennem Matthæus-evangeliet: »Gå ud og prædik: Himmeriget er kommet nær! ... I har fået det for intet, giv det for intet!«¹ De vidste på det tidspunkt ikke, hvad det betød, men de bad om, at de måtte se missionsbefalingen blive levende virkelighed i Syrien.

En lille, skrøbelig baptistmenighed i Syrien valgte at blive i landet i stedet for at flygte. I dag er de ansvarlige for nødhjælp til 1.600 flygtningefamilier, finansieret bl.a. af europæiske og amerikanske baptister.

1) Matthæus-evangeliet, kap. 10, vers 7-8.

Flygte eller blive?

Så kom borgerkrigen til Syrien. De var kun 21 voksne medlemmer, da de ved juletid i 2011 valgte at blive, selvom krigen også truede deres familiers liv. Der var da kommet 16 flygtningefamilier fra Homs til Safita.

Den lille menighed fik en vision om, at de skulle hjælpe disse familier, selvom de altså var flere, end de selv var. De få baptister tog det, de havde derhjemme, bragte det hen i deres kirke og takkede for det – og delte det ud.

I april 2012 hjalp de 45 familier, i oktober var det 150 familier, og i marts 2013 betjente den lille menighed i alt 500 familier. Deres geografiske område blev udvidet. Siden da er der kommet 100 nye flygtningefamilier til hver måned. I september 2013 var det steget til 1.615 familier.

Befolkningen alene i Tartous er på disse to år steget fra $\frac{1}{2}$ til 2 mio. mennesker. Alene hjælper menigheden 200 familier, der i gennemsnit består af 5 personer. Den syriske regering anslår, at der er 7 mio. internt fordrevne, 75 pct. af dem er kvinder og børn. Børnene kommer ikke i skole.

Også det prøver den lille baptistmenighed i Tartous at hjælpe med.

Nødhjælp og evangelium

Menighedens medlemmer får penge via EBF² og fra baptister i USA. Hver måned får de mulighed for at give mælk og bleer til børn under 2 år, nødhjælpssækker med mad og tæpper til familierne, og ældre får medicin for deres kroniske sygdomme.

Samtidig har Gud åbnet mulighed for, at de besøger både kristne og muslimer, syge og ældre, og kan fortælle om Jesus. En af frugterne af krisen er, at det er hele menigheden, der er kommet i funktion, og ikke kun præsten. Netop derfor oplever de, at mennesker giver deres liv til Jesus – de har jævnlige dåb. De oplever også, at forskellige slags kristne, både evangeliske og bl.a. ortodokse, finder sammen for at hjælpe flygtningene.

Et barn blev dræbt

Og flygtningene er i en forfærdelig situation. Mazen fortæller: »Det syriske mareid³ fortsætter. For et par dage siden hørte vi om et tragisk dødsfald. En dreng på 8 år, søn af en ikke-kristen flygtningefamilie,

som menigheden hjælper, blev dræbt på åben gade. Det er som at åbne Pandoras æske, når sådan noget sker. Ikke nok med at de sørgede over deres tab, men bl.a. krævede sygehuset 2.000 \$ før, de ville udlevere liget – og flygtningefamilien havde absolut ingen midler. De løb rundt for at skaffe pengene for at give deres dreng en værdig begravelse. Bagefter var det svært for familien at finde nogen religiøs leder, der ville begrave barnet – og tilmed også en kirkegård«.

Kirken – talerør for de fortrykte

»Kirken rundt om i verden har en vigtig rolle at spille. I skal være stemme for de stumme og tale imod, at der sendes flere våben til Syrien«, siger Mazen. »Vores budskab skal være fred, og målet helliger ikke midlet!«

Mazen Hamati forventer ikke nogen snarlig afslutning på borgerkrigen, så der er fortsat brug for hjælp og forbøn. Han opfordrer os til at bede for, »at der må være mad nok til alle, at kirken må være et tilflugtssted, hvor mennesker af alle religioner finder barmhjertighed, og at de

sårede og syge må få den hjælp, de har brug for. Og at krigen må stoppe«.

Penge til arbejdet kan sendes til Baptist-Kirkens konto 3201 10042879, som formidler dem til Syrien via EBF.

Indhold **Kom nu videre!**

- 2 Baptister gør en forskel i Syrien**
– lille menighed hjælper mange

- 5 Vi skal da hygge os**
– leder

- 6 Profetens opgave er at skabe en kirke, der vil ændre verden**
– tanker og holdninger hos to formænd for hver sin kirke

- 9 Integration – hvis er opgaven?**
– Hvem skal bøje sig mod hvem? Finn Günther reflekterer over integration

- 12 Sammen er vi bedst**
– om et tilbud til enlige forældre

- 14 Håb for asylansøgere**
– på udflugt med børnefamilier

- 16 I mere end halvdelen af BaptistKirkens levetid**
– interview med Marius Iversen

- 18 Det, I ikke har gjort for en af mine mindste ...**
– om kirkens sociale ansvar

- 21 Gudstjenesten**
– velsignelsen

- 22 Partnerskab med kvinder, vi har mødt**
– om Kvindenetværkets internationale engagement

- 24 På vej mod jubilæum 2014**
– om Holbæks pilotprojekt i efterårsferien

- 26 Bryd nyt land**
– artikelserie i anledning af BaptistKirkens 175 års jubilæum

Forsiden

Logo: Laila Nygaard Andersen
Figurtegning: Ole Steen

- 28 Prædik evangeliet – og brug for Guds skyld ord**
– forholdet mellem socialt arbejde og mission

- 31 Glimt fra Tølløse**

- 31 Døbte og døde**

- 32 Vi vil se bort fra vores forskelle og fokusere på vores kald**
– hilsen fra baptistkirken i Burundi

- 34 En afrikaner kom på besøg**
– tre måneder i Danmark

- 36 Kom nu videre! – Ja, men hvordan?**
– klumme

Redaktion

Hanne Kiel, redaktør
tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Bente Jensen, tlf. 9829 3302, beje@events.dk
Maria Klarskov, tlf. 3117 6277, mariakl@rskov.dk
Lone Møller-Hansen, tlf. 2347 4015, lonemh@live.dk
Else Skov Villadsen, tlf. 7583 4006, else@villadsen.com
Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptist.dk

Oplæser og ansvarlig for lydudgaven på CD og hjemmeside:
Ole Engel

Grafisk design: Pedersen & Pedersen, Århus
Trykkeri: V-Print, Holstebro
Oplag: 3.450

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og kan sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.
Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for Baptistkirken i Danmarks eller redaktionens holdning. Idémateriale: Artikel-forslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre af gangen.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 2: 21. marts. Deadline 20. januar.
Nr. 3: 23. maj. Deadline 17. marts.
Nr. 4: 11. juli. Deadline 12. maj

Baptistkirken i Danmark
Sekretariatet
Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708
Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptist.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed.
Dødsfald og nydøbte indberettes til Sekretariatet.
Bladet kan modtages på cd ved henvendelse til Sekretariatet.

Gaver til baptist.dk: Kan indbetales på 3201 10042879 mærket »baptist.dk«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Vi skal da hygge os

[ ] Lone Møller-Hansen

Nu har vi taget hul på et jubilæumsår, hvor der bliver lagt vægt på at hygge os. Jubilæumsudvalget har oven i købet besluttet at spinde guld på hyggen. Kirkekaffen og -theen skal have et yderligere formål. Derfor, når du køber Burundi-kaffe og jubilæums-the gennem BaptistKirken til kirken eller derhjemme, støtter du jubilæumsindsamlingen. Og vi drikker jo rigtig meget kaffe og the i kirken. Men vi skal videre.

Vi er gode til at hygge os. Somme tider så gode, at vi tror, at det er derfor, vi er kirke. »Kom og vær sammen med os, for vi har det så hyggeligt«, kan jeg høre mig selv og andre sige.

Som om hyggen er målet i sig selv. Ikke at det er forbudt at hygge sig. Slet ikke!

Men hyggen må aldrig blive formålet. Hyggen er snarere midlet til at nå et mål.

Kom nu videre

Det skal selvfølgelig være rart at komme i det kristne fællesskab. Uanset om det er i vore hjem eller i kirken.

Det skal også være udfordrende. Vi bliver personligt udfordrede i vores tro på den treenige Gud, som hele tiden vil flytte både vores grænser og vores magelighed.

Det bliver somme tider anstrengende. Specielt i det frikirkelige miljø, hvor vi alle må bære med efter evner og nådegaver.

Hvor vi alle må bidrage, også økonomisk.

Fællesskabet kan løfte os, når vi synes, livet er tungt. Fællesskabet kan også tynge os ned, hvis det bliver svært at komme ind i det.

Det hjælper, hvis vi

har et formål med fællesskabet – ud over at hygge os. Der er uanede muligheder for at finde et formål udenfor os selv. Kom nu videre!

Find ud af, hvordan dit fællesskab kan gøre en forskel: for flygtninge, der skal lære dansk, eller enlige forældre, som ikke har råd til sommerferie; for din ensomme, gamle nabo eller barnet, som mangler en voksen, der vil lytte.

Vi kan sagtens hygge os, mens vi gør noget for andre.

Lidt ligesom med Burundi-kaffen og jubilæums-theen.

Profetens opgave er at skabe en kirke, der vil ændre verden

I 2014 vil vi i *baptist.dk* udforske ligheder og forskelle mellem baptister og missionsforbundsfolk. De første, vi har »sat sammen« er de to formænd, **Bent Hylleberg** fra BaptistKirken og **Finn Kier-Hansen** fra Det Danske Missionsforbund. Begge er nye i tjenesten. Vi spørger ind til deres tanker om og holdninger til profeti. De sidste to år har der som noget nyt været et profetisk team på de to kirkers fælles sommerstævne. Det opstod ud fra et ønske om at gøre den profetiske tjeneste til noget naturligt. Men hvad siger de to formænd til det?

[≡] Sine Maigaard

[📷] Bent Lasse Hansen og private

Hvordan vil I definere profeti?

Bent: At profetere betyder at tale *for* en anden, at være en andens røst. Det, der kvalificerer profeten, er, at hun eller han har fået et ord fra Gud at bringe videre. At profetere er at frem-sige langt snarere end at forud-sige. Profeter er ikke fremtidsforskere, der arbejder med prognoser. De er kristne, der forkynder et aktuelt budskab om dét, Gud gør. I Det nye Testamente kaldes Jesus for »Profeten« – ental, bestemt form¹. Kristne profeter går i skole hos »Profeten« og tjener ham i verden i dag!

Finn: Jeg tilslutter mig i høj grad Bents definition. For mig er det en central del af min forståelse af profetier, at de først og fremmest bringer bud fra Gud til mennesker her og nu, budskab til vejledning, formaning, trøst og opmuntring.

Hvad er styrken eller faren ved profeti?

Finn: Vi har fortsat meget brug for at lade os vejlede af Gud, og det sker blandt andet gennem profetisk tjeneste i menigheden. Så styrken er naturligvis, at vi gennem sand, gudelig profeti faktisk får indblik i Guds vilje. Vi vejledes, så bønnen »komme dit rige

1) Mattæus-evangeliet, kap. 21, vers 11

» Profeter er ikke fremtidsforskere, der arbejder med prognoser. De er kristne, der forkynder et aktuelt budskab om dét, Gud gør. «

og ske din vilje» opfyldes. Bedømmelsens nådegave er det nødvendige korrektiv, som desværre ikke ses nær så ofte i funktion. Det er bestemt en reel fare, at profetien kommer til at stå uimodsagt, måske endda underbygget – om ikke andet, så i vores bevidsthed – af et »så siger Herren«, selv når »herren« kun er manden på prædikestolen!

Bent: Kristne profeter taler om virkeligheden i troens lys. De tegner en ny virkelighed for os. Så virkelig, at vi selv bliver forandret af budskabet og forsøger at give det form – her og nu. Sande profeter tør konstruere virkeligheden, så fred, venskab og godhed bliver til, hvor vi færdes, fordi Kristus er opstået og lever i os. Det er profetens opgave at skabe en kirke, der går i gang med at ændre verden. Hvis ikke det sker, forbliver evangeliet tomme fabler, og alle profeter, lærere og prædikanter – kært barn har mange navne – har optrådt forgæves.

Taler Gud stadig igennem profeter? Og er I blevet vejledt gennem en profeti?

Finn: Ja, jeg tror på, at Guds profetiske røst fortsat lyder. Og i min egen tjeneste som leder for *Youth for Christ Danmark*² har jeg bestemt mærket, at Guds ord kommer til os som stab og som bevægelse.

Bent: Ja, det burde fremgå af det, jeg allerede har sagt. Vejledt – det blev jeg i søndags, da jeg lyttede til gudstjenesten i DR-kirken.

Er den profetiske gave anerkendt og brugt i jeres tradition?

Bent: Ja, som beskrevet.

Finn: Tja, tjo, jeg kommer oprindelig slet ikke fra nogen tradition, hvor man véd, hvad profeti er! Men så er vi en del år tilbage. Jeg stiftede først bekendtskab med

profeti, da jeg som godt 20 årig blev en bevidst kristen. Men jo, i de seneste 20 år har jeg været en del af en kirke, hvor den profetiske gave anerkendes.

Hvordan kan vi fremme den profetiske tjeneste i menighederne?

Finn: Jeg tror, at Efeserbrevet 4:11-12 – som taler om, at tjenesterne skal udruste den kristne menighed – er et meget centralt sted. Giv tjenesterne plads i det kristne fællesskab, men på en balanceret måde.

Bent Hylleberg

Cand. theol., præst i baptistkirken, Århus (1969-1985) og teologisk undervisning (1985-2009).

2) YFC, tidligere: Ungdom for Kristus, er en fælleskirkelig ungdomsorganisation, der arbejder sammen med alle kirker i Danmark. Se mere: <http://www.yfc.dk>

→ Tjenesterne skal hverken sættes i centrum, hvor de får en særlig ophøjet status, eller gemmes helt væk. Balance er nøgleordet, og tjenesterne – inklusiv den profetiske – skal være underlagt bedømmelse og ledelse.

Bent: Vi fremmer den profetiske tjeneste ved at uddanne kvinder og mænd, der beder, lytter og læser – i dagens aviser og i de bibelske skrifter – og som offentligt tør stå ved det budskab, de har hørt som ›godt nyt‹ fra Gud.

Hvad synes I om, at vi nu bruger profet-teams på sommerstævnet?

Bent: Guds ord er et offentligt ord, der skal kunne forstås og bedømmes som sandt eller falskt i en samtale, hvor alle kristne kan deltage. Det er ikke et fremskridt at udnævne eksperter til den slags. Vi skal passe på, at vi ikke lukker Guds aktuelle gerning ind i snævre kasser, der kontrolleres af eksperter. Den slags holder heldigvis heller ikke i længden.

Finn: Som sådan har jeg ikke noget problem med et profet-team, men jeg oplever det måske en kende ubalanceret i forhold til de øvrige tjenester. Når der bør være

balance mellem tjenesterne, skulle der jo også være et apostelteam, et hyrdeteam og så videre. Og det kunne jo godt ende i en næsten komisk retning! Jeg anerkender fuldt ud, at det på ingen måde er intentionen at skabe ubalance. Men det får næsten uundgåeligt den effekt.

» Giv tjenesterne plads i det kristne fællesskab, men på en balanceret måde. «

Finn Kier-Hansen
Cand. mag., præst i Missionsforbundet, Århus (1996-99) og Tylstrup (1999-2008), landsleder i Youth for Christ, 2009.

Integration

– hvis er opgaven?

»Kom nu videre!« er temaet for jubilæumsåret 2014. Mit ærinde er integration, siger Finn Günther, der er formand for Integrationsudvalget, men netop her gælder temaet bestemt også!

[≡] Finn Günther
[☐] Kurt Bøgsted, Bente Hansen

Vi er gennem en årrække blevet beriget med søstre og brødre fra forskellige dele af verden. Folk, der er kommet til os for at få et asyl efter et traumatisk liv i deres hjemland. Vi har svært ved at begribe,

hvad der er overgået dem, og hvilke sår de har på sjæl og legeme.

I den første tid blev der gjort meget for, at de skulle finde sig til rette i samfundet og i menigheden. De skulle lære dansk. De skulle have et arbejde, kort sagt integreres. Det er ikke nemt at blive rykket væk fra

det kendte og skulle starte forfra i en helt anden verden.

En meget anderledes virkelighed

Ikke engang den måde, vi holder gudstjeneste på eller lovpriser Gud på, ligner det, de fleste kom fra. Moral og etik er også forskellige. Det kan give frustrationer og

Integration – hvis er opgaven?

→ forvirring og naturligt give anledning til, at man samler sig i hus- eller migrant-menigheder. Alligevel har jeg oplevet en stor loyalitet over for de danske menigheder, der har hjulpet dem i den første svære tid.

Tak til alle de ildsjæle, der har sat meget til side for at hjælpe. Uden dem ville det se anderledes ud med integration af vores søstre og brødre fra Asien, Afrika og mange andre steder. Mange menigheder gør et stort arbejde, men det er ildsjælene i menighederne, kontaktpersonerne, der går foran: Dem, der hjælper med de mange praktiske ting i hverdagen; dem, der fx viser, hvor tænd og sluk-knappen sidder på en opvaskemaskine!

Kom nu videre ...

Sådan opfordrer vi migranterne, men man kan rent overordnet spørge, hvem der skal komme videre! Er det vores venner, der er kommet som flygtninge, eller er det os veletablerede danskere, der har levet i fred fra krig og forfølgelse siden 2. Verdenskrig? Hvem skal rykke sig?

» *Kom nu videre! Sådan opfordrer vi migranterne, men man kan rent overordnet spørge, hvem der skal komme videre.* «

Video fra integrationsdagen

Scan koden og se uddrag fra integrationsdagen, eller gå ind på www.baptistkirken.dk og find linket.

Der er flere årsager til, at migrant-menighederne og andre nydanskere ikke deltager på sommerstævnet. En grund er, at de holder deres eget årsmøde tæt på sommerstævnet. Andre siger, at der mangler opbakning og information fra menigheden. En uge er for meget, men er der nogle, der fortæller dem, at det er i orden at deltage to-tre dage? Måske er det på tide, at vi sætter os ned og får afdækket, hvad der skal til, for at vi alle kan mødes i det store fællesskab? Her tænker jeg på migrant-menighederne, på etnisk danske menigheder og på ledelsen. Og hvad gør vi så ved det? Hvordan kommer vi videre?

Kom nu videre – vores sociale ansvar

Det er vigtigt, at vi tager et socialt ansvar på os. Det er vigtigt, at vi ser den enkelte migrants behov og handler på det. Måske skal den varme trøje komme før bibelstudiet? Måske er det økonomisk hjælp, der er nødvendig, for at vores mindrebemidlede nye venner og migrant-menighederne kan komme til sommerstævnet – langt snarere end en prædiken om det gode fællesskab? Men penge og prædiken kan selvfølgelig følges ad!

Heldigvis er der mange i menighederne, der yder en god indsats, men der er stadig mange migranter, der mangler et dansk

fællesskab i form af kontakt-familier og kontakt-menigheder. Måske er der nogle menigheder, der føler, at de er for få til at kunne klare opgaven. Men i så fald kan man slå sig sammen med nabomenigheden, som vi gør, når vi laver projekter i Afrika. Jeg kan love, at det bliver en god oplevelse.

Kom nu videre – tag kontakt

Jeg vil ønske, at når 2014 er forbi

- så er der ikke nogle af vores migrant-menigheder, der er uden dansk kontakt
- så har alle nydanskere en kontaktfamilie
- så har der været mindst 50 flere mi-granter til sommerstævnet
- så er der flere fra migrant-menighederne, der er valgt ind i udvalg, især stævneudvalget.

Det er vigtigt, at vi afspejler, hvem vi er – også i planlægningen af vores fællesmøder.

På temamødet i Skjern, arrangeret af Integrationsudvalget, kom mange af disse spørgsmål op. Der er en udbredt vilje til fællesskab – men det skal ikke kun være sådan, som vi etniske danskere tænker det, men et fællesskab, der er skabt af alle, der vil være med. Hvor blev de danske menigheder af på temadagen – de menigheder, der har »nydanskere« i deres fællesskab?

Kom nu videre – sammen!

Et af de spørgsmål, jeg blev bedt om at finde svar på til denne artikel, lød: »Hvad vil I som nydanskere bidrage med til Bap-

» Jeg vil ønske, at når 2014 er forbi, så har alle nydanskere en kontaktfamilie. «

tistKirken, for at vi kan nå den fremtid, som I ønsker?»

Som jeg hørte det på temadagen, vil migrantmenighederne gerne være kirke, og de er meget optaget af at missionere blandt deres egne. Samtidig vil de også gerne fællesskabet med os.

BaptistKirken har sammen med Folkekirkens Nødhjælp netop påbegyndt et træplantningsprojekt i Myanmar. Det projekt får stor opbakning fra herboende burmesere. Lad det blive et fælles projekt til gavn for dem, der er blandt de svageste i verden. Det kræver kun, at vi lægger lidt af vores overskud i indsamlingsbøsserne – så er den hjemme.

Anderledes er det med deltagelse på sommerens stævne på Lindenberg. Her kan der være behov for mange samtaler med hver enkelt for at fortælle, hvorfor det er godt at tage på sommerstævne. Men samtalen giver berigelse og nær tilknytning til en ven – og det går begge veje.

Og hvem kan ikke bruge en ven?

Halvdelen af integrationsudvalget: Formand Finn Günther, Holbæk, og Gilbert Rukundo, International Baptistkirke på Amager.

Sammen Er Vi Bedst

I Rønne på Bornholm er kristne fra flere kirker gået sammen om et tilbud hver onsdag for enlige forældre og deres børn – og en sommerferie for enlige mødre.

[☰] [📷] Lone Møller-Hansen

Charlotte Lund vågnede en nat i foråret med en drøm. Hun havde i et par år været med til at skabe en sommerferie for enlige mødre med børn uden at have noget at tilbyde disse mødre efter ferien. Ingen ville stå for det. Nu vidste hun, at det skulle hun. Hun ville give et ugentligt tilbud til enlige forældre – fædre skulle også være velkomne. To timer, hvor de kunne hygge sig, få læsset af og fyldt på – og få aftensmad.

Hun ringede næste morgen til sin præst for at dele visionen. Det skulle ligge samtidig med nabokirkens meget populære børnearbejde for 4-10 årige børn, *Supermax*. De ældste børn kunne være dér, mens de yngste kunne være med mor eller far til »Sammen Er Vi Bedst«.

Hun indrettede måltettet et af kirkens lokaler – hun er ret god til den slags. Den lokale kunstner Poul P. gav et af sine værker som bomærke og invitation.

Skyld og skam

Charlotte ramte et behov. Fire-seks mødre og deres mindste børn kommer hver ons-

» Det er et frirum, en afveksling i hverdagen, som bare kører med job og børn, mad og den slags. «

dag kl. 17-19 i *Lifehouse* i Rønne.

Der bliver delt liv. Tre børn på to år hygger sig med en skålfuld nødder og rosiner, mens deres mødre får snakket – om job og børn. Og denne aften også om skyld og skam. Mødrene havde snakket om emnet ugen inden. Nu har de indbudt en gæst – en præst – til at tale om emnet. Hun tager udgangspunkt i et »Kærlighedsbrev fra din far« – en sammenskrivning af bibelcitater, som fortæller, hvor meget vores himmelske far elsker os. Snakken er om at skelne mellem skyld og skam. Mens skyld er noget, vi kan gøre for – handlinger, vi kan ændre – så er skam noget, andre påfører os.

Ditte, 26 år, fortæller, hvordan hun blev mobbet i skolen. Hun kom til at opleve

skam i sit liv. De andre mødre supplerer, opmuntrer eller sidder stille og tænker.

Et frirum

»Det er et frirum, en afveksling i hverdagen, som bare kører med job og børn, mad og den slags«, siger Rie, 26 år, mor til Magnus på 7½ og Liva på 2 år.

Charlotte havde været i tvivl, om det skulle være hver uge eller hver anden, fortæller hun over maden. Den er lavet af en kvinde fra menigheden og er gratis for mødrene og deres børn. I *Supermax* får de store børn også aftensmad.

»Hver uge da«, siger mødrene. »Man kan jo bare melde afbud«.

Rie har ikke været med på mor-barn lejren – endnu. Men det har hendes søster, Pia, 36 år, der også kommer i »Sammen Er Vi Bedst«. Pia har Mathilde på 7 og Noah på 2 år. Hun fortæller:

Jeg er egentlig god nok

»En dag skulle vi udvælge et billede, som beskrev hver af de andre mødre. Det var en mær-

kelig, men god oplevelse at høre, hvordan andre opfattede mig. Det fik mig til at tænke, at jeg jo egentlig er god nok, som jeg er.

At »Sammen Er Vi Bedst« er et kristent sted, betyder intet, og alligevel en hel del. Vi kan komme, om vi er troende eller ej. Vi bliver ikke set ned på, og vi bliver hørt. Jeg går derfra med en stor indre ro. Jeg er kristen, men nogle gange er livet svært, og så kan det være svært at tro. Det at blive husket på, at man er elsket, er meget værd. Jeg synes, at det er fantastisk, at Charlotte, Susanne og Lene tager sig tid til at være noget for os og vores børn. Jeg glæder mig til onsdagene.«

Fakta | Sammen Er Vi Bedst

Kvinder fra Baptistkirken Bornholm og Missionskirken¹ står bag »Sammen Er Vi Bedst«. Læs mere på: www.sammenervibedst.dk

Mor-barn lejren, som kører på 4. år, står næsten alle Bornholms frikirker bag. Det er fire dage i skolernes sommerferie med forkælelse, maden serveret, sjov for børnene, åndeligt pusterum for mødrene – og udflugter. Det er gratis at deltage. Kommunen bliver tilbudt to af de otte pladser.

1) Menighed i Det Danske Missionsforbund

Håb for asylansøgere

Langt ude på Amager ligger en række flade grå bygninger indhegnet. De er rammen om **Asylcenter Kongelunden** for særligt psykisk sårbare asylansøgere. Det har en ganske særlig betydning i mit liv, da jeg er en del af gruppen »Udflugten«, som én lørdag om måneden tager på udflugt med børnefamilier herfra.

[≡] Lisa Bruun Hebbelstrup

[📷] Charles Muasya og Line B. Jensen.

»Udflugten« blev startet i menigheden re:gen for tre år siden og tæller knap tre håndfulde frivillige. Der deltagere ca. 30 asylansøgere til udflugterne, som eksempelvis kan være madlavning over bål, julefest i kirken eller en tur i zoo. Vi valgte at sætte fokus på familier, da vi blev opmærksomme på, at forældrene har svært ved at finde overskud til nærvær med deres børn og ofte sender dem til aktiviteter uden selv at deltage. På vores udflugter skal børnene følges med mindst en foræl-

der eller værge; på den måde skaber vi rum for det vigtige familiesamvær.

Ude godt, når hjemme ikke er bedst

Vi laver aktiviteter ud af huset, da det kan være meget givende for familierne at få fælles oplevelser i nye rammer. Mange asylansøgere kommer sjældent ud af centrene, og flere børn har aldrig kendt et andet hjem. De mange kram og taknemlige ord, som vi får, vidner om, hvor stor betydning blot et par timers adspredelse har. Vi ønsker og tror, at vi er med til at indgyde håb i en hverdag præget af fortidstraumer og frygt for en uvis fremtid.

Dette formål overstråler klart de sproglige og kulturelle barrierer, som vi oplever. Mange af asylansøgerne taler hverken dansk eller engelsk, hvilket vi prøver at afhjælpe ved at kommunikere visuelt. Når der indimellem er én at have en dialog med, kan det være svært at finde ud af, hvad man skal sige. Virker det arrogant at fortælle om min ferie i Thailand, når hun ingen penge har? Kan jeg tillade mig at spørge om, hvordan hendes mand døde?

Nyttig ekspertviden

Det er en stadig udfordring at tage de rigtige hensyn til den sårbare målgruppe. En

» En simpel ting som fastelavns-tøndeslagning kan risikere at udløse uheldige minder om en traumatisk oplevelse. «

simpel ting som fastelavns-tøndeslagning kan risikere at udløse uheldige minder om en traumatisk oplevelse. For at få forståelse for asylansøgernes situation, skal frivillige deltage i et introduktionskursus hos Røde Kors, der driver de danske asylcentre. Dertil bliver vi tilbudt kurser i relevante emner såsom konflikthåndtering. Desuden forsøger vi gennem dialog med Kongelundens medarbejdere at få mest mulig gavn af deres kendskab til familierne.

Forskellighed som en styrke

Imellem udflugterne mødes vi frivillige til hygge, planlægning og åndeligt samvær. Vi oplever at kunne drage stor nytte af hinandens netværk og personlige styrker. En fordel ved vores projekt er, at det rummer flere forskellige måder, hvorpå man kan udleve næstekærlighed. Det personlige møde

med asylansøgerne er en vigtig motivation, især for dem med et stort omsorgsgen. Samtidig er der brug for dem, der kan lide at bidrage ved at bage boller eller løse andre praktiske opgaver. Selv sætter jeg pris på, at min indre organisator får rig mulighed for at udfolde sig.

Næstekærlighed betaler sig

Vi gør brug af vores bedste overtalelsesevner for at finansiere udflugterne. Selv om det ofte lykkes at få ting gratis eller med rabat, løber udgifterne op. Særligt bus-transport koster, og vi bruger også penge på madvarer, idet vi prioriterer at servere nærende måltider hver gang. Vi er så velsignede, at bl.a. Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund og Ole Kirks Fond har givet os økonomisk støtte. For nylig fik vi tre fotografere til kvit og frit at tage nogle flotte

portrætter af asylansøgerne. Med hjælp fra et par fotohandlere kunne vi aflevere billederne, printet og indrammet, næsten uden at bruge en krone. Sådanne samarbejder håber vi at kunne lave flere af fremover.

Hvis du vil gøre en forskel for asylansøgere, så spørg et asylcenter i nærheden om deres behov. Der er sandsynligvis nogle igangværende aktiviteter, som du kan bidrage til, men det kan også være, at du skal starte et projekt som vores?

I mere end halvdelen af BaptistKirkens levetid

I 2014 fejrer BaptistKirken sit 175 års jubilæum. **Marius Iversen** fra Karmelkirken i Aalborg fejrer sin 100 års fødselsdag. Han har været medlem af Aalborg-menigheden¹ i mere end 80 år. Som barn af baptister har han levet med i mere end halvdelen af kirkens levetid.

[≡] Hanne Kiel

[📷] Kristian Kiel og private

Marius Iversen har gjort udviklingen med fra vækkelsesbevægelse over organisationsmenighed til kirke. I sin ungdom oplevede han, at Alf Engebretsen rejste rundt sammen med missionærerne Clark og Bell og holdt vækkelsesmøder

over hele landet. I 1933 blev han døbt i Aalborg-menigheden: »Jeg var meget optaget af troen og ivrig efter at fortælle andre om den. Det er jeg stadig, men da var jeg præget af »den første kærlighed«.«

Nye veje i mission

Menigheden besluttede i 1933 at etablere et spejderarbejde for drenge. Marius Iver-

1) Fra 1840 var der i Aalborg én samlet baptistmenighed med arbejde flere steder. I 1952 etableredes Karmelkirkens menighed som selvstændig

sen blev spurgt om at være fører i Karmelkirken. Det var ikke alle, der så positivt på dette nye missionsarbejde, men spejderarbejdet dannede grundlag for fællesskab mellem en stor gruppe af drenge, som siden blev medlemmer af menigheden. De har livet igennem været aktive i spejderarbejde og menighed, hvor de har boet.

»Vi havde jo aldrig været spejdere, så vi skulle først selv læres op i spejderfærdigheder. Vi fik lidt hjælp til det, men det meste læste vi os til. Det vigtigste var altid forkyndelsen. Vi blev jo spejdere for at give evangeliet videre.«

– og traditionelle

»Samtidig blev jeg også spurgt om at være søndagsskolelærer og pludselig var to aftener om ugen optaget med børnearbejde i menigheden«. Søndagsskolen i Karmelkirken talte i mange år ca. 250 børn og var både en vigtig kontakt til mennesker i Vejgaard og en oplæring i kristen tro. »Det bedste var samværet med børnene. Vi sang meget, og søndagsskolen var præget af den glade kristendom. Jeg forsøgte altid at finde noget nyt at lære dem, og det var de meget interesserede i.« Midt i 1960'erne lærte 100 børn i skolealderen på den måde om fundet af Dødehavsrullerne².

» Troen er en stor gave, som Gud giver til mennesker. «

Markant forandring

I 1900-tallet udviklede BaptistKirken sig fra vækkelsesbevægelse til kirke. Samtidig er menighederne blevet mindre. Marius Iversen vurderer udviklingen således:

»Det er gået tilbage med udadvendtheden. Tidligere havde vi mange anledninger, hvor vi annoncerede i avisen og inviterede venner og naboer til at høre, hvorfor evangeliet var vigtigt også for deres liv. Bag ved Karmelkirken er der bygget et stort nyt beboelsesområde. Vi har delt invitationer ud, men der er ikke kommet nye mennesker ind i kirken. Måske engagerer vi os mindre i andre mennesker? Det vigtigste er den personlige invitation. Det er min erfaring. Det er den, der får mennesker til at deltage. Det er vores opgave at fortælle andre mennesker om troen. Troen er en stor gave, som Gud giver til mennesker. Den giver tryghed i livet og er et stærkt fundament at leve på.«

På udflugt i København med barnebarnet Jacob og to oldebørn.

At give troen videre

»Det væsentlige har altid været at give troen på Gud videre, for troen på Gud er en stor tryghed for et menneske. Mit livsgrundlag har været troen på, at jeg har en kærlig far i himlen, som jeg kan vende mig til for at få hjælp. I dag er det også blevet vigtigt, at der står én på den anden side og tager imod mig, når jeg dør. Det vil jeg gerne dele med andre.«

Marius Iversen:

- Født i 1914 og døbt i 1933.
- I 1933 uddannet som maskinarbejder og medlem af Dansk Metal. Marius Iversen var i 49 år ansat hos Lindgren som rejsemontør. Han opsatte og vedligeholdte trykkerimaskiner over hele landet.
- Gift med Dagny i 1942. Far til Solvejg og Vibeke, morfar til 5 og oldefar til 5 børn.
- Bor nu alene i sin og Dagnys lejlighed gennem mange år og sørger for sig selv.

Ca. 1950 – på vej i søndagsskole sammen med sine egne børn og børnene fra Færøgade, hvor Marius og Dagny Iversen boede.

2) Religiøse skrifter fra jødedommen på Jesus' tid, fundet i klippehuler ved Det døde Hav ca. 1948

Det, I ikke har gjort for en af mine mindste¹ ...

Til alle tider har kirken taget et særligt ansvar for dem, der på en eller anden måde har været i nød. Kirken har tilbudt – og tilbyder stadig – fællesskab og nærvær.

[≡] [📷] Dorthe Suell

Der er mange sociale udfordringer at tage fat på. Ifølge Arbejderbevægelsens Erhvervsråd lever næsten en kvart million danskere under OECD's fattigdomsgrænse. Derudover er ensomhed i alle

¹) Mattæus-evangeliet, kap. 25, vers 40.

aldre, nedtrykthed og depression, angst, mobning, stress osv. blandt tidens svøber.

Howdan kan kirken hjælpe?

Ved at agere spydspids, når det handler om at engagere sig i vores medmenneskers liv med næstekærlighed og omsorg. Vi skal tale de udsatte menneskers sag. Kirken kan være pionér i forhold til den hjælp, som borgerne skal have ifølge lovgivningen. Et godt samfund kendes på den måde, det behandler de allersvageste på. Men hvordan gør vi det i praksis?

Oldkirken er fremtidens kirke

Vi kan hente inspiration i de første menigheders liv. Oldkirken havde yndest hos folket – hvorfor? Fordi der var en omsorg, der rakte ud over menighedsfællesskabet. Den store sociale indsats betød, at kirken fik goodwill i befolkningen. Deres diakonale indsats vakte respekt – det var kirker,

» Når familien ikke er til stede, må kirken være en ny familie. «

der voksede. Når kirkegang og diakoni går hånd i hånd, når forkyndelse understreges af handlinger – så søger folk kirken. Den sammenhæng er værd at overveje.

Det må være kirkens opgave både at forkynde evangeliet og at hjælpe vanskeligt stillede mennesker. Fra vores gudstjenester går vi ud for at hjælpe andre – og for at bringe andre ind til gudstjenesten. Det må dog aldrig blive en betingelse for hjælpen. Et eksempel – blandt mange andre – er fra Saralystkirken i Århus², hvor man har oprettet en familiegruppe for mødre og børn. Gruppen mødes en gang om ugen i tre timer med snak, leg og madlavning samt fælles spisning. Kirken tilbyder også musikskole, ungdomsklub og kulturcafé, som familierne begynder at benytte, og nogle kommer også til gudstjenesten.

Kirken kan være en stor familie

Kirken kan byde ind med omsorgsfulde og vedvarende relationer. Hvis et barn møder én voksen, der virkelig vil se barnet, som det er, så er dets mulighed for et godt liv væsentligt forøget.

Dorthe Suell er indehaver af SUELL Team, som beskæftiger sig med fundraising indenfor det sociale og kirkelige felt. Som person er hun optaget af sammenhæng mellem kirke og samfund. Hun var i efteråret medarrangør af en konference om kirkens sociale ansvar på Christiansborg

» Kirken kan byde ind med omsorgsfulde og vedvarende relationer. «

Hver enkelt kirke kan åbne sig og stille tilbud og faciliteter til rådighed for alle. Kirken kan engagere frivillige, ikke blot egne kirkegængere – men også unge, seniorer osv. udefra. Når vi har klarlagt de sociale behov i kirkens lokalområde og har et autentisk ønske om at afhjælpe disse, så kan vi tillade os at bede om hjælp hos vores naboer.

Kirkernes sociale ansvar

Der er mange centrale kristne budskaber i forhold til idéen om det sociale ansvar. Her vil jeg nævne Jesus' bud om næstekærlighed: »Du skal elske andre på samme måde, som du elsker dig selv«³.

Mennesker har både åndelige og sociale behov, og kirken må ikke glemme det ene for det andet. Det sociale arbejde rummer også en faglighed og kvalitet, som kirken kan lære af – og omvendt.

2) Menighed i Det Danske Missionsforbund.

3) Mattæus-evangeliet, kap. 22, vers 39

Det, I ikke har gjort for en af mine mindste ...

» På kommunen havde jeg Anne og Gud og hele Frelsens Hær i ryggen. «

Kirkerne kan samarbejde og koordinere den diakonale indsats. Når et menneske i nød søger hjælp i kirken, skal kirken tage imod det og kende de andre kirkers tilbud, så medmennesket kan henvises til det bedste tilbud.

Udtalelser fra høringen på Christiansborg

– Morten Aagaard, Kirkens Korshær, Århus: »Mennesker har brug for at høre sammen, og familien er det fundamentale netværk. Familien er et værn mod social deroute. Når familien ikke er til stede, må kirken være en ny familie«.

– Lars Bundgaard, Jysk Børneforsorg: »Vi lever mere og mere segmenteret. De udsatte har ingen kontakt med normalsamfundet. For dem er beskæftigelse kassedamen i Netto og socialrådgiveren. Det går rigtig skidt for tidligere anbragte børn og unge. De bliver lukket ud til herbergerne. Er det pædagogernes skyld? Der er en anden årsag: Det er os i de andre segmenter, som ikke ser eller tager imod de udsatte. Hvor er kirken? Er den et segment, der går op i

kunst og kultur og ikke møder de udsatte? Det handler ikke så meget om penge. Menighederne skal ændre måde at tænke på«.

– Anne Jakshøj, Frelsens Hær: »Vi kan som kirker noget, som andre fællesskaber ikke kan«. Herom vidner citater fra Frelsens Hærs arbejde:

»Jeg plejer at ryge ned i et sort hul, når jeg er på kommunen, men nu havde jeg Anne og Gud og hele Frelsens Hær i ryggen«.

»Præsten sagde, at her var der plads til alle – og så tænkte jeg, at så var der jo også plads til mig«.

»Jeg kunne bare mærke, at andre, der har en tro, I har noget andet – en ro eller noget, og den ville jeg gerne have«.

– John Lorenzen, formand for Evangelisk Alliance, Århus: »Hver eneste kirke og hvert eneste kirkelige fællesskab må gøre sit hjemmearbejde ved at relatere evangeliet til den lokale virkelighed og overveje, hvad det vil sige at være kirke og fællesskab på deres sted.«

Denne opfordring er hermed givet videre!

Fra høringen på Christiansborg.

En gudstjeneste er noget ganske andet end hverdagens underholdning eller information. Uvant og fremmedartet for mange. Derfor bringer vi en artikelserie om nogle af gudstjenestens enkelte dele:

Lovprisning | Tilbedelse | Bekendelse | Ordet og ordene | Forbøn | **Velsignelse** | Sammenhæng

Velsignelse

[≡] Søren P. Grarup

[✎] Ole Steen Pedersen

Gudstjenesten slutter som regel med, at præsten lyser velsignelsen:

*»Herren velsigne dig og bevare dig,
Herren lade sit ansigt lyse over dig og
være dig nådig,
Herren løfte sit ansigt mod dig og give
dig fred«.¹*

Ordet »velsigne« består af to dele: »Vel«, som betyder »godt«, og »signe«, som vi kender fra fx »signatur« eller engelsk »sign« = tegn, mærke. At velsigne er at sætte et godt mærke eller en god signatur. Præsten lyser, dvs. kundgør velsignelsen. For det er Gud selv, der velsigner.

Da Gud havde skabt menneskene, velsignede han dem², inden han sendte dem ud for at tage vare på skabningen. Da Gud

havde forbandet brodermorderen Kain³, satte han et godt mærke på Kain for at beskytte ham – velsignelsen er altid ufortjent, en gave.

I gudstjenesten har vi hørt Guds tiltale og erfaret hans nærvær. Vi har i forbønnen stillet os til rådighed som redskaber for hans kærlighed, og nu står vi over for hverdagens krav og besvær.

Velsignelsen udtrykker, at Gud ikke slipper os, når vi går fra kirke. Han sætter sin egen signatur på os – en signatur, der fortæller, at vi tilhører ham – et mærke, der beskytter os. Men også en signatur, der giver os autoritet til at tale og handle i Jesus' navn, på Jesus' vegne, ligesom signaturen under et brev giver brevets indhold dets autoritet.⁴

Det kan man blive helt overmodig af, og det er farligt – derfor dobbeltheden: Herren velsigne dig og bevare dig. Tilsvarende:

Herren lade sit ansigt lyse over dig – vi bliver synlige, gennemskuelige – og være dig nådig.

Endelig: Herren løfte sit ansigt mod dig – det lyder truende eller farligt, men det fortsætter: Og give dig fred.

Velsignelsen udtrykker således, at Gud kendes ved og er med os, selv om vi er utilstrækkelige over for livets krav. Han har så at sige givet os det blå stempel.

1) 4. Mosebog, kap. 6, vers 24-26. Der findes adskillige andre velsignelser.

2) 1. Mosebog, kap. 1, vers 28

3) 1. Mosebog, kap. 4, vers 10ff

4) 2. Korinter-brev, kap. 3, vers 3

Partnerskab med kvinder, vi har mødt

Baptistkvinder i hele verden er vores samarbejdspartnere. De er vores søstre og derved en integreret del af vores engagement som kvindenetværk – i bøn og i handling, siger Karin Lignel Christiansen, formand for Danske Baptisters Kvindenetværk¹⁾

[≡] Karin Lignel Christiansen

[📷] Billedcollage: Nils V. Glistrup

Gennem BWA²⁾ er vi en del af et verdensomspændende fællesskab med bl.a. et stærkt kvindenetværk, der er organiseret i kontinentale fællesskaber. I vores tilfælde Europa. Hvert år afholdes første mandag i november baptistkvindernes verdensbededag. Planlægningen går på skift imellem de 7 kontinenter. Hvert kontinent formulerer emner til forbøn, der tydeligt viser, hvilke vanskeligheder, visioner og håb kvinderne har.

Ambassadører for vores søstre

Verdenskonferencer og lokale konferencer i Europa og Norden har åbnet vores øjne for kvinders situation overalt i verden. Vi har mødt kvinder, som på egen krop har erfaret den nød, som ofte rammer kvinder og børn hårdest: Fattigdom og vold, seksuel tvang eller andet misbrug er for mange kvinders og børns vedkommende hverdag – ofte

1) Tidligere: Danske Baptisters Kvindeforbund.

som følge af krig. Dertil kommer den kulturelle kvindeundertrykkelse, som findes i udstrakt grad rundt omkring i verden.

Mødet med kvinder, som lever med sådanne problemer, kan ikke undgå at gøre et dybt indtryk og lede til et engagement i Kvindenetværket. Det er Kvindenetværkets vision, at enhver kvinde skal leve i et ligeværdigt fællesskab, hvor de tør være sig selv, udvikle selvværd og lade glæden blomstre.

Vi hører til iblandt de rigeste, mest veluddannede kvinder, og vi har ligeværdige vilkår. Vi kaldes af livets Gud til at være ambassadører for vores søstre.

Fra donorer til partnere

I over 80 år har Kvindenetværket samarbejdet med baptistkvinder i Burundi³. Vi har støttet og hjulpet kvinderne, men vi oplevede et behov for nytænkning – for udvikling. Til begge parter frustration var arbejdet præget af »at give og tage imod« snarere end at udvikle et ligeværdigt partnerskab. Dansk Missionsråds udviklingsafdeling hjalp os i 2012 til at tænke nyt, så vi nu

» At tænke og handle internationalt er en del af Kvindenetværkets DNA. «

tænker i partnerskab. Det vendte op og ned på mange ting. Det var og er en udfordring – og det er svært. En ny aftale om samarbejde kom i hus – ikke at vi har forstået konsekvenserne helt, men begge parter arbejder på at udvikle partnerskabet.

Uddannelse af ledere

Der er ca. 70 kvindegupper, kaldet foyer. Burundis baptistkvinder kan selv bidrage med dygtige undervisere til lederkurser og veluddannede kvinder som ressourcepersoner. Vi kan bidrage med råd og vejledning i planlægningen og økonomisk støtte til afholdelsen, da der stadig er stor fattigdom. Det er nytænkning. Der er organisationsmæssige og kulturelle barrierer, men der er potentialer. Partnerskab handler i høj grad om at have respekt for hinanden.

To seminarer for ledere er nu afholdt til stor glæde for kvinderne, og vi håber på mindst to seminarer i det kommende år, afhængigt af møntindsamlingen: »Giv en kvinde en ny mulighed«. Med relativt få midler kan vi give »hjælp til selvhjælp«.

Partnerskab i Rwanda

I samarbejde med Kvindernes Internationale Bededag i marts 2014 bliver det muligt at etablere et kvindeprojekt i Rwanda. Hanne Weber-Hansen er vores medarbejder her.

Venskab ledte til partnerskab

Da Letland igen blev en fri nation, opstod et venskab mellem Inge Andersen, Tølløse, og Livija Lamé. Letland er et europæisk land med relativ fattigdom. I løbet af 22 år er der afsendt over 4.000 kasser med materialer og flere hundrede babyflise til uddeling blandt de mest udsatte. Finanskrisen har øget behovet for materiel hjælp betydeligt. Den tredje turist- og venskabsrejse er planlagt til 2014 til stor inspiration og glæde.

Ikke hjælp til hele verden

– men derimod konkret partnerskab med kvinder, vi har mødt i det verdensomspændende fællesskab. Partnerskab med søstre fra lande med færre materielle goder, men større åndelig indsigt, som tjener den samme Herre, og som vi har hørt formulere deres nød og behov. Vi har fået værdifuld åndelig inspiration fra dem, vi har bedt sammen, grædt sammen, lært at prioritere og lært at være i mission.

Visionen er, at mange kvinder i vores land og i vores kirke beder, engagerer sig, er ambassadører og villige til at tale kvinders sag.

Hvis du vil vide mere: www.baptistkvinder.dk

På vej mod jubilæum 2014 ...

Ferie, fest og fællesskab var overskriften, da Holbæk Baptistkirke i uge 42 kørte et projekt i samarbejde med International Commission med besøg af et hold på otte baptister fra USA

[≡] Finn S. Basnov

[▶] Finn Günther m.fl.

Ugen var et pilotprojekt for fejringen af Baptistkirkens 175 års jubilæum i 2014. Det var et projekt, vi arbejdede med

gennem lang tid. Vores udvalg mødtes jævnligt for at finde ud af, hvordan vi kunne lave et missionsprojekt, som vi selv kunne stå for – og samtidig gøre brug af otte ukendte gæster. Et team, som selv betalte for at komme, så ugen skulle i høj grad også være meningsfuld for dem.

Efterårsferie i kirken

Vi valgte at bruge det kendte »åben kirke«. Kirken var åben alle dage, og der var mulighed for at deltage i forskellige gudstjenester,

bibelværksteder og mange kreative værksteder. Vi ville, at kirkefamilien holdt efterårsferie sammen i kirken, og vi inviterede ALLE til at være med i fællesskabet. Vi var i kirken fra kl. 9 til 21, og man kunne spise alle måltider gennem hele ugen i kirken. Værkstederne var både for børn og for voksne.

Der var gudstjenester de to søndage, hvor amerikanerne medvirkede. En af dem var musikpræst og arbejdede hele ugen med vores musikfolk. Nogle var gode til samtaler og forbøn, og alle var villige til at

gå ind i de tiltag, vi havde planlagt. De var til tjeneste for os alle.

Aftner med mangfoldighed

Aftenmøderne var et mix af evangeliske møder, mødet mellem gammel og ny lovsang, spejderaften, forbøn og en brug af de mange forskellige kulturer, vi har i kirken. Flest var der den aften, hvor vi havde inviteret naboer og venner til at spise med og brugte krypten som udgangspunkt for forkyndelse og musik. Det var amerikansk og dansk, det var multi-kulturelt med dans, musik og sang – det var en stor glæde at mødes med nye mennesker hver dag.

Nye kreative kræfter

Det var skønt at opleve, hvordan det amerikanske team gled ind i missionsprojektet med deltagelse og entusiasme i et meget ambitiøst program! Vi så mange nye mennesker i kirken; mennesker, der oplevede, det var ok at kigge indenfor. Måske kan Kløver-

markskirken blive områdets forsamlingshus? Vi fik set, at vi blandt menighedens medlemmer har kræfter til sang og musik, kreative kræfter der arbejdede med børn og voksne gennem ugen blandt andet med græskarhoveder, men også med filtdukker, ikoner og vokslys – mere end 40 af menighedens egne medlemmer var aktivt med i ugen.

Gør ligeså ...

Vi gav ugen overskriften »Ferie, fest og fællesskab«. Det blev indfriet. Men mest af alt vil vi huske, hvordan vi oplevede Guds kærlighed i alle kroge af fællesskabet. Gamle relationer blev fornyet og forstærket, og

» Vi så mange nye mennesker i kirken; mennesker, der oplevede, det var ok at kigge indenfor. «

nye blev dannet. Vi oplevede fællesskabets store spændvidde i forhold til nationaliteter, kulturer, sprog og sociale og kirkelige baggrunde. Og ved at have amerikanerne med som samtalepartnere og forbedere, fik vi en uge, som vi vil gentage næste år – og vi opfordrer alle menigheder til at gå ind i det. I kan nøjes med et par dage, I kan fokusere på det, som er jeres menigheds styrke, men snyd ikke jer selv for al den nyfødte energi, der kan komme ud af en sådan uge.

International Commission (IC)

International Commission er en verdensomspændende organisation, der hjælper lokale menigheder med at evangelisere med teams fra baptistmenigheder i forskellige lande. Se mere på [www.baptistkirken.dk/værktøjskassen/ressourcebank/Hjælp til evangelisationsprojekter i menighederne](http://www.baptistkirken.dk/værktøjskassen/ressourcebank/Hjælp%20til%20evangelisationsprojekter%20i%20menighederne)

» Vi oplevede fællesskabets store spændvidde i forhold til nationaliteter, kulturer, sprog og sociale og kirkelige baggrunde. «

»Hvad kan vi lære af historien – når vi ser fremad?«
Redaktionen har i anledning af 175 års jubilæet bedt Bent Hylleberg om at skrive en artikel til hvert nummer af baptist.dk i 2014. Her kommer den første udfordring til os.

Bryd nyt land ...

[≡] Bent Hylleberg

[□] Torben Lund m.fl.

Sådan sagde vores pionérer, da de ulovligt stiftede den første menighed i 1839. I dag siger vi »Kom nu videre!«

Sagen er den samme. Det drejer sig om at skabe lokale kristne fællesskaber, såkaldte »menigheder«. Det har været udfordringen gennem alle årene. Når menigheder slutter sig sammen, danner de en kirke. Vores kirke fik gennem årene forskellige navne: Foreningen af døbte kristnes menigheder (1849), Baptistsamfundet (1908) og BaptistKirken (2000).

Hvorfor stifte menigheder?

Det ligger dybt i den kristne tro, at ingen af os lever uden relationer. I Guds rige regnes der mere med fællesskaber end med solister! Jesus' tilsagn gælder »kirken«. Den »kan dødsriget ikke få magt over«. Hvor »to eller tre er forsamlet« i Jesus' navn, findes hans nærvær². Og Guds Ånd fordeler evner og nådegaver til »hver enkelt til fælles gavn«. Hvor kristne ikke bygger »kirke«,

lærer historien os, at det meste løber ud i sandet. De første ni døbte i København stiftede da også »Daabs-Menigheden i Danmark« tre dage efter deres dåb i Lersøen.

Hvordan lever menigheder?

Gennem historien har baptister været optaget af forskellige kendetegn på at være menighed. I de første 100 år satte de fokus på grænsen mellem kirken som et »helliges samfund« og »verden« udenfor. Med tugten som redskab markerede de grænsen så tydeligt, at mange blev udelukket pga. forseelser og fejltrin. Herpå fokuserede de i de næste 50 år på menighedens centrum. Samling omkring Jesus og budskabet om hans kærlighed blev den dragende kraft. Tanken var, at holdes vi fast her, behøver vi ikke fokusere på grænsen.

I de senere årtier har vi betonet menighedens virke. Kirken er redskab for det, Gud vil have gjort i verden i dag. Og når kirken er til for at tjene Guds rige, retter vi blikket fremad – mod horisonten, hvorfra vi forventer, at Gud griber ind. At være kirke er at

være på vej mod andre for at tjene i lys af evangeliet.

Hvordan yngler menigheder?

Gennem alle årene har baptister været optaget af at stifte nye menigheder. I begyndelsen skete det spontant, hvor evangelisterne kom frem. Efter 1890 så de behovet for at orientere sig mod byerne. Ved en fælles strategi – »købstads-mission« – blev der stiftet flere nye by-menigheder. Via forskellige tiltag er der stiftet menigheder siden da, men først fra 1980 begyndte vi målrettet at tale om »at plante nye menigheder«. Siden 1980 har vi plantet 21 nye menigheder, hvoraf ca. halvdelen er migrant-menigheder. Af menigheder stiftet i 1800-tallet eksisterer de

»» At være kirke er at være på vej mod andre for at tjene i lys af evangeliet. ««

Mindestenen ved Sose er rejst af menigheden på Bornholm i 1928, da denne var landets største med 725 medlemmer og fejrede 80 års jubilæum. I dag står stenen 15 meter ude i Østersøen, hvor den er fotograferet i 2013 af Torben Lund. På stenen står der »12-5-1848«. Stenen står, hvor den altid har stået. Det kniber mere med Bornholms bestandighed – og menighedens.

21 endnu; af dem, der blev etableret 1900-80, er 12 endnu i live.

Plant – eller forsvind!

I den periode, hvor de fleste levedygtige menigheder så dagens lys, arbejdede alle menigheder sammen om projektet. Det var

en fælles indsats, der lykkedes! Den lektie bør vi fremadrettet tage ved lære af. Vi bør også lære af det engelske feltråb: Plant or Perish – dvs. plant eller forsvind! Menigheder kommer og går. Hvis vi vil bestå som frikirke, må vi kontinuerligt »plante nye fællesskaber«.

Men endnu vigtigere er det at få fat i den rigtige prioritering: Hvis vi altid sætter kirken i centrum, vil Guds mission sandsynligvis fortone sig. Hvis vi derimod begynder at tænke ud fra Guds mission til den verden, Han elsker, så vil kirker og menigheder af mange slags blomstre!

» Hjælp og forkyndelse
må tilbydes til både ånd,
sjæl og legeme. «

Prædik evangeliet – og brug for Guds skyld ord

Overskriften er naturligvis ment som en provokation og leger med de »kendte« ord af Frans af Assisi: »Prædik evangeliet, om nødvendigt brug ord!« Men jeg har naturligvis en pointe med min provokation.

[≡] Claus Bækgaard

[□] Kim Daugaard

Selv om jeg ofte har brugt udtrykket og refereret til, at det menes at stamme fra den kendte og elskede munk, så har det altid skurret i mine ører – for hvor sandt er dette udsagn egentlig?

Prædik evangeliet

Nok forstår jeg meningen og finder ordene sympatiske. Men dels kan ordene være med til at skabe en unødvendig og misforstået distance mellem det talte og det udlevede ord; dels synes jeg, at ordene isoleret set står i stærk kontrast til mange af Biblens egne udsagn om samme emne.

Der kan naturligvis findes skriftsteder, som understøtter citatet. Fx hos Jakob, hvor han peger på, at han med sine gerninger kan vise andre sin tro som en modsætning til dem, for hvem troen ikke naturligt udledes i praktisk handling¹. Men kontrasten til andre af Biblens ord fremstår tydeligt, når fx Paulus skriver: »Prædik ordet, stå frem i tide og utide, overbevis, irettesæt, forman, tålmodigt og med stadig undervisning!² og »Hvordan skal de tro på ham, som de ikke har hørt om? Hvordan skal de høre, uden at nogen prædiker?³ eller i Jesu egne ord: »Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen⁴.

– om nødvendigt brug ord

Ved at tilskrive Frans af Assisi (1181-1226) ordene forledes man til at tro, at den sociale dimension af evangeliet er den primære eller den vigtigste. Men der er intet belæg for at tilskrive Frans af Assisi ordene. Udtrykket findes hverken i tekster fra hans hånd, i franciskaner-ordenens egne regler eller i biografier og lignende tekster om Frans. At en mundlig overlevering har eksisteret siden begyndelsen af 1200-tallet uden at blive nedfældet, er meget tvivlsomt.⁵

I den første biografi om Frans, der kom tre år efter hans død⁶, fortælles derimod, at Frans gav instrukser til sine medarbejdere om, hvordan de skulle prædike, og at det var vigtigt, at deres forkyndelse udsprang af bøn. Den skulle først »vokse sig varm« i dem, inden de videregav den. Frans selv var efter sigende en ihærdig prædikant, der ofte talte i op til 5 landsbyer på samme dag – også med ord.

Kirkens sociale ansvar

Behovet, for at kirken og andre frivillige organisationer tager deres sociale ansvar op, har været støt stigende de sidste årtier. En udvikling, som de offentlige instanser også er opmærksomme på og derfor i stigende grad inviterer til samarbejde om. Heldigvis er det min oplevelse, at selv samme ansvar

samtidig har »vokset sig varmt« på tværs af de kirkelige konfessioner – enten ud fra bønner eller fordi behovene er blevet synliggjort og derved vedkommende. Det er vigtigt, at vi som kirke kender vores besøgstid, men ikke på bekostning af forkyndelsen af evangeliet. Begge dele skal naturligvis ske samtidigt – med omtanke.

For Guds skyld

I overskriften anvender jeg ordene »for Guds skyld«, fordi jeg oplever, at det udle-

» Der er intet belæg for at tilskrive Frans af Assisi ordene. «

1) Jakobs brev, kap. 2, vers 14-18. 2) 2. Timotheus-brev, kap. 4, vers 2. 3) Romerbrevet, kap. 10, vers 14. 4) Markusevangeliet, kap. 16, vers 15
5) Første gang man mig bekendt møder de kendte ord i litteraturen er i bogen: »Conspiracy of Kindness« (1993) af Steve Sjogren. 6) Thomas of Celano, der skrev tre bøger om Frans, var en af Frans' disciple, mens Frans endnu levede.

vede evangelium i form af et socialt engagement kan få slagside, hvis det kommer til at stå alene. Vi skal ›hjælpe for at hjælpe‹, hvor der er behov og uanset overfor hvem. Men samtidig skal vi ikke selv sætte grænser eller lade os begrænse til udelukkende humanistisk hjælp. Hjælp og forkyndelse må tilbydes til både ånd, sjæl og legeme.

Som kirke oplever vi at få megen ›kredit‹ i Roskilde, hos kommunen, hos vores samarbejdspartner etc., når vi engagerer os socialt. Mange synes, der gøres et fantastisk stykke frivilligt arbejde, ligesom der på forskellig vis rejses store økonomiske midler til arbejdet. Det er naturligvis positivt, at vi som kirker i stigende grad har fået øjnene op for dette ansvar, samt at omverdenen har erfaret, at kirken har noget at byde ind med også på dette område.

Men slagsiden opstår, når fokus er på kirken og det arbejde, vi gør, og ikke på Gud. I Det nye Testamente læser vi om, hvordan den første menighed havde yndest blandt folket, og dagligt var der folk, der blev føjet til menigheden⁷. Folk, der blev mødt af kirkens fællesskab, omsorg og lægedom, hengav sig til fællesskabet og begyndte at prise Gud. Det var Gud og ikke kirken, der var i centrum.

I Hans Majestæts tjeneste

I genopdagelsen af kirkens sociale ansvar er det vigtigt at forstå, at kirken, Kristus' legeme, er en del af Guds store frelses- og genoprettelsesplan for den verden, han har skabt. Det er Gud, der har udvalgt kirken, beriget den med nådegaver og velsignet den, for at den skal være til velsignelse for andre.

Læses Apostlenes Gerninger i lyset af ›forkyndelse i ord og handling‹, er der en nøje sammenhæng mellem de to. Der var på ingen måde et fravær af forkyndelsen i ord – tværtimod synes ordets forkyndelse at have en meget fremtrædende rolle. ›Det er nødvendigt at gøre det ene, men I må ikke forsømme det andet‹⁸ – fastslår Jesus.

» Slagsiden opstår, når fokus er på kirken og det arbejde, vi gør, og ikke på Gud. «

7) Apostlenes Gerninger, kap. 2, vers 47. 8) Lukasevangeliet, kap 11, vers 42

Glimt fra Tølløse

De fleste baptister her i landet kender baptistkirken i Tølløse med dens karakteristiske høje trappe mod gaden. Men hvad gør man ved en 70 år gammel kirke, når dens image forfalder? »Det spørgsmål svarede arkitekt Søren Grarup så godt på, så vi besluttede at bygge et nyt indgangsparti!«, siger Per Christiansen, der er menighedsrådets formand. Når *baptist.dk* er på gaden, er den nye tilbygning taget i brug. Hele herligheden koster næsten 2 mio. »De er givet godt ud. Vi slipper for at reparere

på den 70-årige, og vi får en facade i glas, der siger velkommen! Vi åbner så at sige kirkens ansigt mod byen. Hertil kommer, at vi i jubilæumsåret har igangsat en samtale

om, hvordan kirken skal bruges til nye former for mission – det er jo formålet med det hele«, slutter Per Christiansen.

[□] Bent Lasse Hansen

Døbte

Bethelkirken

17.11.2013: *Sanne Christiansen*, f. 01.03.1991.

Holbæk

24.11.2013: *Sarah Marianne Bølund Gyr*, f. 29.10.2001.

Døde

Bornholm

Edith Olsen, født 07.02.1919, døbt i Rønne 26.10.1947, døde 11.11.2013.

Herta Schott, født 16.06.1923, optaget i Rønne 24.05.2006, døde 15.12.2013.

Frederikshavn

Svend Hartmann Christensen, født 28.01.1932, døbt i Sindal 28.03.1948, døde 02.07.2013.

Hjørring

Poul Skagen, født 29.07.1921, døbt i Hjørring 07.11.1943, døde 20.11.2013.

Kirken i Kulturcenter Vendsyssel

Oda Gjæderum, født Larsen, født 19.11.1936, døbt i Dybvad 11.04.1954, døde 29.09.2013.

Nibe

Christian Djørup, født 14.12.1939 døbt i Nibe 06.09.1953, døde 31.10.2013.

Nørresundby

Inga Sørensen, født Nielsen, født 20.03.1910, døbt i Nørresundby 05.05.1929, døde 11.10.2013.
Rosa Johanne Jakobsen, født 15.12.1920, døbt i Nørresundby 06.06.1982, døde 14.10.2013.

Regen

Ivan Zimmermann, født 29.11.1958, døbt i Lyngby 05.12.1976, døde 24.11.2013.

Roskilde

Martin Hansen, født 22.05.1938, døbt i Sindal 29.05.1955, døde 12.11.2013.

Silkeborg

Zenitta Kaalby, født 24.02.1965, døbt i Kristuskirken, Kbh. 11.08.1985, døde 10.11.2013.

Sæby

Edvin Nielsen, født 15.12.1948, optaget i Sæby 05.03.2006, døde 16.11.2013.

Tølløse

Kirsten Nisbet, født Vestergaard, født 03.05.1941, døbt i Tølløse 09.09.1956, døde 16.11.2013.

Viborg

Knud Arne Andreassen, født 10.08.1924, døbt i Viborg 25.03.1956, døde 22.11.2013.

Østthimmerland

Karen Margrethe (kaldet Grethe) Borup, født Næsby, født 26.07.1919, døbt i Vaarst 06.05.1934, døde 27.11.2013.

Aarhus

Frank Ruda, født 02.02.1922, døbt i Vejle 26.03.1937, døde 24.10.2013.

Vi vil se bort fra vores forskelle og fokusere på vores kald

Sådan sagde **Julien Nsengiyumva**, formand for Union des Eglises Baptistes du Burundi (UEBB), da han bragte en hilsen fra Burundi på Landskonference 2 i Vejle. En væsentlig pointe i hans overvejelser om at være leder i Baptistkirken i Burundi var kirkens behov for åbenhed og gennemskuelighed.

[≡] Julien Nsengiyumva/Bente Jensen

[📷] Kurt Bøgsted

Udover at være formand er jeg også præst i Gishingano Baptistkirke. Jeg er gift, og Gud har velsignet os med tre døtre og en søn – indtil nu.

Jeg er glad for at være her i dag, glad for jeres invitation til at komme til Danmark for at lære om organisationsudvikling på Diakonhøjskolen. Mit tre måneders kursus er snart slut, og jeg vender tilbage med megen ny viden både fra skolen og om livet i Danmark.

Burundi er et lille land – 27.830 kvadratkilometer og med 9 mio. indbyggere. Det er et af de fem fattigste lande i verden. Landet har lidt under krig, korruption, dårlig adgang til uddannelse og af følgerne af hiv/aids. Burundi er tæt beboet og har en stor udvandring.

De fleste indbyggere bor på landet. Vi har tre etniske grupper, 85% er hutuer, 15% er tutsier og mindre end 1% er de oprindelige pygmæer.

» På vegne af UEBB vil jeg gerne takke for den støtte, danske baptister giver os. «

Kirken i Burundi

Jeg tror, I alle ved, at det var den danske baptistkirke, der startede Baptistkirken i Burundi i Musema i 1928. Det betyder, at I ikke kun er søstre og brødre, men også vores åndelige forældre. Kirkesamfundet er i de forløbne år vokset til 79 store kirker og mere end 120 små kirker. Vi har i dag 77 præster, hvoraf to er pensioneret.

Vores land har været igennem mange kriser. Det betød tab af menneskelige og materielle ressourcer og har forhindret vores kirke i at vokse sundt.

Vi har tre arbejdsgrøner, kvinderne, ungdommen og mændene. Kvindegrupperne har en meget god kontakt med KvindeNetværket i Danmark, der støtter dem i deres aktiviteter.

Der er ikke megen aktivitet i vores ungdomsgrupper og mandegrupper – måske mangler de støtte? Især vil jeg udfordre jeres unge til at samarbejde med unge i Burundis baptistkirker.

Tak til Danmark

På vegne af UE BB vil jeg gerne takke for den støtte, danske baptister giver os. Det gælder støtte til kirkebyggeri og støtte til den præsteuddannelse, der foregår på præstekolen i Rubura. Vores udfordring er altid pengemangel.

Jeg vil også takke for hjælp til projektet for forældreløse børn og til alfabetiseringsprogrammet. Begge projekter vil gerne udvide denne hjælp, så de dækker et større område.

Tak også for hjælpen til at ansætte en regnskabschef efter den krise, vi oplevede i vores kirke, da der var uorden i økonomien.

Store problemer

Da jeg blev valgt som formand i 2008, fandt jeg mange kritisable forhold, jeg ikke kunne negligere. Som ny leder stod jeg over for store udfordringer, fordi mange forhold ikke var gennemskuelige. Snart fandt vi ud af, at vores forgængere ikke havde handlet korrekt med regnskabet. En uafhængig revision viste, at der manglede 1 mio. US dollars. Derfor blev den første tid som leder meget hård, og vi måtte tale med Den norske Baptistkirke, som dette rod i regnskabet var gået værst ud over.

75 års jubilæum

I februar fejrer kirken i Rubura 75 års jubilæum, og under disse festligheder ordineres 25 præster, så de kan hjælpe med at bringe evangeliet videre. Vi vil gerne invitere jer til disse festligheder og ønsker jeres forbøn for anledningen. Vi vil være meget taknemmelige, hvis I fortsat vil hjælpe os med tøj og Bibler til de nye præster.

Mål for fremtiden

Misforståelser og strid i kirken hjælper os ikke til at udbrede evangeliet. Derfor valgtes der ny ledelse. Vi har besluttet at se bort fra vores forskelle og fokusere på vores kald. Vi vil prøve at forene os, samle vores anstrengelser og se, om vi i de næste

Billeder fra Landskonference 2.

fire år vil være i stand til at komme et skridt videre. Vi planlægger:

- at videreudanne præster, så vi har præster, der kan arbejde i de store byer, hvor folk er bedre uddannede
- at starte nye kirker i de store byer i forskellige provinser
- planlægge pensionering af præsterne
- at efterudanne vores nuværende præster
- at hjælpe i skoler, sundhedscentre m.m.

I 2015 er der planlagt valg både i Burundi og i UE BB. Vi har brug for jeres hjælp og forbøn. Kirkerne bliver bedt om at hjælpe, og hvis I kan hjælpe med her, vil det glæde os.

Sekretær for International Mission Morten Kofoed og Julien Nsengiyumva ved Landskonference 2.

En afrikaner kom på besøg

BaptistKirken har i tre måneder haft besøg af Julien Nsengiyumva, formand for Burundis baptister. Julien deltog på Diakonhøjskolens internationale kursus i Aarhus. Han fik også lejlighed til enkelte menighedsbesøg og deltagelse i Landskonference 2 i Vejle. Vi har bedt Julien dele nogle af sine indtryk fra Danmark.

[ ] Morten Kofoed
[ ] Kurt Bøgsted

Julien, der har let til smil, indleder med at sige, at det har været en stor oplevelse, og at han har lært mange ting under sit ophold: »Jeg mødte mange nye venner fra andre dele af verden, og vi havde det godt sammen i de gode faciliteter på Diakonhøj-

skolen. Vi blev undervist i mange interessante emner, som jeg også kan bruge i mit videre arbejde i Burundi med at udvikle kirken«.

Ledelse

Julien fulgte med særlig interesse undervisningen vedr. lederskab: »Lederskab er nødvendig i bestræbelserne på at udvikle

» Vi tjener ikke kun på grund af medlidenhed, men på grund af kærligheden fra Kristus. «

andre, og hvis kirken skal få succes med sit virke. En sand leder tjener andre, er en rollemodel, der motiverer, og hjælper andre med at vokse og udvikle sig. En leder må være lyttende og må derefter evt. handle på andres anbefalinger«. Dette er meget forskelligt fra Juliens oplevelse af afrikanske ledere. På den ene side oplever han, at de er mere respekterede, og på den anden side at de forventer at blive (be)tjent! Der er også mere magt og handling hos afrikanske ledere, hvor det forventes, at de bestemmer og viser vejen.

Diakoni

I undervisningen blev diakonibegrebet og kirkens sociale engagement foldet ud til større forståelse for Julien: »Hvorfor gør vi, som vi gør som kirker? Diakoni er motiveret af Jesus' kærlighed, der byder os at tjene andre! Vi tjener ikke kun på grund af medlidenhed, men på grund af kærligheden fra Kristus, som elskede os og forløste os, er vi nødt til at elske og tjene andre. Det er vores pligt«.

Overvejelser

De forskellige besøg hos kirker, institutioner og privatpersoner gav en del stof til

eftertanke. Julien ser det som et paradoks, at vi på den ene side er verdens lykkeligste folk, men på den anden side har vi en af de højeste selvmordsprocenter i verden!

Ifølge Julien vil en kvinde i Burundi, der blev voldtaget, ikke engang overveje abort. Det maner til eftertanke.

Danskerne hævder også, at samfundet er baseret på kristne værdier, og så er det svært for ham at forstå, hvorfor abort er så udbredt, og hvorfor homoseksualitet er anerkendt. Det er ud fra en afrikaners forståelse meget selvmodsigende.

Udover spørgsmålet om, hvorfor vi i Danmark spiser kold mad til frokost, når vi i vort klima har muligheden for at få varm mad, undrer Julien sig også over den ensomhed, han oplever, og de mange skilsmisser og vores adskilte familieliv.

Julien sætter stor pris på den danske velfærdsmodel, hvor ingen behøver at sulte, mangle et sted at bo eller få lægehjælp. Ligeledes har han også noteret sig, at vi generelt er meget ærlige: »Ja, selv folk uden for kirkerne er meget ærlige. I Burundi er mange mennesker uærlige, sågar indenfor kirken!« Denne ærlighed sætter han stor pris på, da man bedre kan slippe af, når man kan stole på folk.

Julien slutter samtalen med at rette en tak til både BaptistKirken, Dansk Missionsråd og Diakonhøjskolen, fordi de på

hver deres måde gjorde hans besøg muligt. Oplevelserne har prentet sig ind i Julien, og han vender tilbage til Burundi som et rigere menneske med større indsigt, men også med større taknemlighed over de gode sider i hans egen kultur. Trods de mange gode ting ved det danske samfund, konkluderer Julien inden afrejsen, at han har det bedst i Burundi – og her vil han arbejde for et bedre samfund, idet han tager ved lære af de gode ting, han oplevede hos os.

Udfordringer

Fra BaptistKirken fortæller sekretær for international mission, Morten Kofoed, at det var en stor oplevelse at have Julien på besøg: »Hans befriende åbenhed om udfordringerne i kirkens arbejde i Burundi, som han berettede om på Landskonference 2 (se forrige opslag), og hans mange spørgsmål – til vores måde at være kirke på og til det danske samfunds indretning – er forfriskende. De bør udfordre os i vores tænkemåde! Juliens besøg har været en gevinst for både Baptistkirken i Burundi og i Danmark. Og jeg ser frem til det videre samarbejde med Julien og vores venner i Burundi«.

» Trods de mange gode ting ved det danske samfund, konkluderer Julien inden afrejsen, at han har det bedst i Burundi. «

Kom nu videre! – Ja, men hvorhen?

[≡] Silas Anhøj Soelberg

2014 fylder vores kirkesamfund 175 år – og det skal fejres. Ved jubilæer kan man få lyst til at stoppe op og betages af den tid, der er gået. Nærmest på typisk baptistisk maner har man så fundet på et logo til fejringen af jubilæet, der taler i den stik modsatte retning: *Kom nu videre!*

Man kan da også godt fatte sympati for den opfordring, der ligger i logoet. For ja – selvfølgelig skal vi videre. Selvfølgelig skal vi ikke stå og falde i staver over det kæmpe arbejde, som de baptister, der var før os, har udført. Det giver vel næsten sig selv.

Når jeg får sådan en opfordring til at komme videre, får jeg lyst til at spørge som skærmtrølden Hugo: »Jamen, hvor skal vi hen, du?« Véd vi egentlig, hvorhen vi skal som kirkesamfund? Eller lad mig spørge mere direkte: Er vi enige om, hvor det er, vi skal hen?

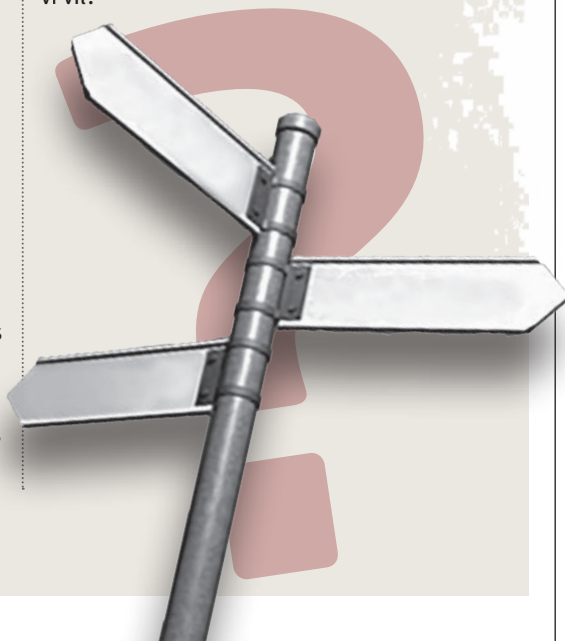
Nej – det er vi med ret stor sandsynlighed ikke. Hos baptister er der mindst lige så mange udlægninger af, hvad evangeliet vil os i dag, som der er menigheder, der er medlem af Baptistkirken i Danmark. Men kan vi godt komme videre sammen, hvis vi ikke er enige?

Ja – for det er det helt grundlæggende

for, hvad det vil sige at være baptist, at hver enkelt menighed og hver enkelt kristen selv er fri til at tolke Bibelen. Hvis dette fortsat er udgangspunktet for vores fællesskab, kan vi godt komme videre sammen, selvom vi ikke går den samme vej.

Men er det stadigvæk et af udgangspunkterne for vores fællesskab? Er der en grænse for, hvor uenige vi kan være i vores fortolkninger af Biblen? Kan vi blive så uenige, at vi ikke længere kan komme videre sammen?

Det er fint nok, at vi opfordrer hinanden til ikke at gå i stå – og i stedet for komme videre. Men lad os sørge for, at vi også får snakket om, hvor vi skal hen, og hvordan vi kommer videre sammen. Hvis det da er det, vi vil?

DANMARK

PP

Magasinpost-MMP ID-Nr.: 46476